

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.282 van 13 mei 2015
in de zaak A. 215.578/XIV-36.364**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 antwerpen
 Frankrijklei 33 bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 april 2015, strekt tot de cassatie
van het arrest nr. 140.603 van 9 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 april 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht is niet van toepassing op jurisdictionele
beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker kan derhalve niet dienstig opwerpen dat
“het bestreden arrest niet door feitelijke en juridische motieven correct werd gedragen”.

Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat deze bepaling “wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker sedert zijn eerste aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 november 2009 nog drie afzonderlijke aanvragen heeft ingediend op 22 februari 2011, op 3 september 2011 en op 24 januari 2013 die allemaal negatief werden afgesloten, dat verzoeker op 9 februari 2012 een eerste asielaanvraag heeft ingediend die negatief werd afgesloten, dat verzoeker binnen de gestelde termijn geen stappen heeft ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst en dat verzoeker zich sindsdien in illegaal verblijf heeft genesteld en niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op quasi automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “dat de gemachtigde duidelijk de redenen uiteenzet waarom hij de maximumtermijn van drie jaar voorziet”, dat te dezen geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van een inreisverbod voor die maximumtermijn “nu naast de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting verder en uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom in het concrete geval van de verzoeker een inreisverbod met een geldingstermijn van drie jaar wordt voorzien” en dat verzoekers beschouwingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet toe[laten] vast te stellen dat

de verweerder enig relevant ‘concreet element’ buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken”.

Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar. Verzoeker ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Anders dan verzoeker voorhoudt, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die vaststelling en in het licht van de gegeven motivering geen omkering van de bewijslast op.

Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt reeds de kennelijke ongegrondheid van verzoekers kritiek met betrekking tot de beoordeling in het bestreden arrest van de motivering van de duur van het hem opgelegde inreisverbod. Met de niet nader toegelichte opmerking dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, maakt verzoeker dan ook geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien mei tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams